

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., ve věci žalobce **K. K.**, bytem B., T. n. S., zastoupeného JUDr. Václavem Bartošem, advokátem se sídlem Křížovnické náměstí 2, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2012, sp. zn. SZ 121097/2012/KUSK REG/KJ, č. j. 136282/2012/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u Krajského soudu v Praze dne 26. 11. 2012, domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále též „napadené rozhodnutí“), jimiž žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Týnec nad Sázavou, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 26. 4. 2012, sp. zn. Výst. 0465/2012/Kr, č. j. MUTnS – 3172/2012, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím stavební úřad nařídil podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 420/2011 Sb. (dále jen „stavební zákon“) odstranění stavby oplocení na pozemcích žalobce st. p. , p. č. , a v k. ú. P., obci T. n. S..

Žalobce v úvodu poukazuje na skutečnost, že stavební úřad na základě jeho žádosti vydal dne 17. 7. 2008 pod č. j. 1773/2007/Ji rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na stavbu provozní budovy na pozemku p. č. v k. ú. P., obci T. n. S. (dále jen „rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008“). Na základě tohoto rozhodnutí chtěl žalobce postavit oplocení podle

projektové dokumentace. V současné době však vede před Okresním soudem Praha-západ pod sp. zn. 5 C 15/2011 spor se sousedem o odstranění sousedovy plechové kolny, která se nachází i na pozemcích žalobce. Proto žalobce oplotil pozemek v konečné podobě (tj. ocelovými sloupky s pletivem na betonové podezdívce) pouze na severní straně a na východní straně dotčené soudním sporem bylo oplocení provedeno zatím pouze provizorně natažením pletiva do zatlučených ocelových kolíků, což žalobce předem oznámil sousedovi i stavebnímu úřadu. Stavební úřad žalobce vyzval, aby požádal o vydání územního rozhodnutí na umístění oplocení, následné územní řízení však zastavil s tím, že stavba oplocení již byla provedena, a se žalobcem bylo zahájeno přestupkové řízení. Dne 26. 4. 2012 pak rozhodl o odstranění stavby, proti čemuž se žalobce odvolal s námitkou, že oplocení bylo schváleno v režimu s hlavní stavbou rozhodnutím ze dne 17. 7. 2008. Žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí pochybil, když nezjistil správně skutkový stav a věc nesprávně právně posoudil, neboť po žalobci požadoval vydání územního rozhodnutí, třebaže o věci již bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 17. 7. 2008. Oplocení bylo podle žalobce uvedeno a vyznačeno ve stavební dokumentaci schválené a ověřené stavebním úřadem, a to konkrétně na výkresu č. 3 v situaci pod č. 9, kde je zobrazeno oplocení celého tehdejšího pozemku p. č. (nyní p. č.) plnou čarou, která znamená podle ČSN 730101 Výkresy stavebních konstrukcí obrys konstrukce. Podle této technické normy se pak v legendě uvádějí údaje, které nelze zapsat do obrazu, a odkazy na legendu se označují číslы vepisovanými do jednotlivých prostorů.

Žalovaný ve svém vyjádření v podstatě doslovně ocitoval závěry sdělení Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 7. 12. 2012, č. j. MMR-38867/2012-83/2541, jímž bylo žalobci sděleno, že jeho podnět k zahájení přezkumného řízení byl shledán nedůvodným, a odkázal na něj. Uvedl, že projednání v režimu stavby hlavní zavedla až novela stavebního zákona provedená zákonem č. 191/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 68/2007 Sb., a to s účinností 3. 6. 2008, přičemž podle přechodných ustanovení novely se řízení, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních právních předpisů. Výroková část rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008 se navíc vztahuje na stavbu „provozní budova na pozemku PK parcela č. v katastrálním území P.“, tudíž ani proto nelze považovat oplocení za schválené. Žalovaný též odmítl, že by nesprávně zjistil skutkový stav a dopustil se nesprávného právního posouzení s argumentem, že mu nepřísluší v řízení ve věci odstranění oplocení posuzovat zákonnost či správnost jiných rozhodnutí správních orgánů. Rozhodnutí stavebního úřadu v předmětném řízení pak bylo podkladem při vypořádání nesprávného tvrzení žalobce, že o oplocení již bylo rozhodnuto. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice namítl, že rigorózní uplatnění původního znění stavebního zákona na základě přechodného ustanovení by bylo namístě, kdyby novou úpravou byly zpříšňovány podmínky pro rozhodnutí o povolení stavby plotu. Záměrem novely však bylo zjednodušit postup při povolení stavby oplocení. Žalobce také zdůraznil negativní přístup stavebního úřadu k jeho osobě, když jej nejdříve vyzval k podání žádosti o vydání územního rozhodnutí na umístění stavby, aby toto řízení vzápětí zastavil pro zjevnou bezpředmětnost žádosti s ohledem na skutečnost, že stavba je již provedena. Žalobce také uvedl, že neměl v úmyslu realizovat černou stavbu, postupoval podle projektové dokumentace obsahující výkres zachycující oplocení, jenž byl potvrzen stavebním úřadem, a byl proto přesvědčen, že oplocení je schváleno. O svém postupu také předem stavební úřad informoval a za těchto okolností proto považuje postup stavebního úřadu za šikanózní.

Účastníci souhlasili s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání, a to žalobce výslovně a žalovaný mlčky v návaznosti na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Ze správního spisu stavebního úřadu sp. zn. Výst. 0465/2012/Kr soud zjistil, že dne 27. 12. 2011 pracovnice stavebního úřadu po provedení kontrolní prohlídky na rozestavěné

stavbě provozní budovy provedly místní šetření na pozemku p. č. a , k. ú. P., přičemž podle sepsaného protokolu zjistily, že východní a severní část těchto pozemků je oplocena drátěným pletivem na kovových sloupcích, na severní části navíc s podezdívkou, a to přesto, že umístění oplocení je teprve projednáváno stavebním úřadem v územním řízení.

Z příloženého spisu sp. zn. Výst. 9160/2011/Kr soud zjistil, že s odkazem na tento protokol z místního šetření bylo dne 17. 1. 2012 stavebním úřadem územní řízení o umístění oplocení zastaveno pro zjevnou bezpředmětnost žádosti žalobce, neboť nelze umísťovat stavbu, která je již provedena. Z dalších příložených spisů stavebního úřadu sp. zn. Výst. 2368/2011/Kr a sp. zn. Výst. 4418/2011/Kr soud dále zjistil, že žalobce již dne 1. 4. 2011 stavebnímu úřadu oznamoval záměr umístit oplocení na severní a východní straně pozemků, z důvodu nedostatečného doložení záměru však stavební úřad rozhodl o jeho projednání v územním řízení. Žalobce také 13. 6. 2011 zaslal stavebnímu úřadu na vědomí dopis, jímž měl dne 26. 5. 2011 sdělit svému sousedovi, že podél společné hranice (na východní straně pozemků) provede z důvodu ochrany svého majetku a bezpečnosti osob provizorní oplocení do doby určení hranic soudem.

V návaznosti na zjištění při místním šetření ze dne 27. 12. 2011 stavební úřad dne 18. 1. 2012 oznámil žalobci a jeho sousedům zahájení řízení o odstranění stavby oplocení podle § 129 odst. 1 stavebního zákona a současně žalobci sdělil, že pokud má zájem o dodatečné povolení stavby, je třeba, aby nejpozději do 60 dnů požádal o dodatečné povolení stavby a předložil potřebné podklady. Toto sdělení žalobce osobně převzal dne 25. 1. 2012.

Dne 10. 2. 2012 soused žalobce z východní strany stavebnímu úřadu sdělil, že společná hranice mezi pozemky byla zaměřována dvěma geodetickými měřeními, vzájemně se lišícími o 1,4 metru. Jeho návrh na shodu na hranici vprostřed tohoto rozptylu však žalobce odmítl a proto hranice mezi pozemky nemůže být považována za řádně stanovenou. Za těchto okolností soused považuje vybudování oplocení za nezákonné a navrhuje jeho odstranění.

Žalobce o dodatečné povolení stavby nepožádal, proto stavební úřad dne 26. 4. 2012 žalobci nařídil podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona odstranění stavby a uhrazení paušální částky náhrady nákladů řízení ve výši 1.000,- Kč, vyhověl námitce souseda a stanovil podmínky pro odstranění stavby. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce neprokázal, že by stavba nebyla v rozporu s § 129 odst. 2 stavebního zákona a tím, že stavbu oplocení v případech sporu o hranice pozemku nelze povolit, zejména ne dodatečně, dokud o průběhu hranice nerozhodne soud.

Proti rozhodnutí se žalobce odvolal s tvrzením, že oplocení již bylo schváleno v režimu se stavbou hlavní schválením výkresové dokumentace rozhodnutím ze dne 17. 7. 2008 a také v návaznosti na toto rozhodnutí žalobce provizorní provedení oplocení stavebnímu úřadu oznamoval. Dále namítal nedostatek oprávnění stavebního úřadu stanovit mu lhůtu k podání žádosti o dodatečné povolení stavby s tím, že jde o dobrovolný úkon, který mu nikdo nemůže nařizovat. Konečně také označil námitku souseda za nepravdivou.

Napadeným rozhodnutím žalovaný poté, co si vyžádal předložení rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008 s výkresovou dokumentací, odvolání zamítl s argumentem, že rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008 bylo vydáno na provozní budovu. Technická zpráva projektové dokumentace ani územní rozhodnutí žádné oplocení nezmiňují, jedinou nejasnou a nekonkrétní zmínkou je údaj pod č. 9 v legendě k výkresu č. 3. To však podle žalovaného nelze považovat za povolení oplocení a dodává přitom, že stavebník sám v podaném odvolání zmiňuje, že není nezkušeným laikem neznalým práva. Lhůtu 60 dnů pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby žalovaný považoval za dostatečnou, taková žádost podána nebyla a navíc ve věci vytyčení hranice existuje mezi sousedy spor. Za těchto důvodů žalovaný s nařízením

odstranění oplocení vyslovil souhlas. Napadené rozhodnutí obdržel zástupce žalobce vhozením do schránky dne 8. 10. 2012, žalobce osobně pak dne 25. 9. 2012.

Součástí spisového materiálu je i rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008 s technickou zprávou a s výkresovou dokumentací. Tímto rozhodnutím bylo k žádosti žalobce vydáno rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení na stavbu definovanou jako „provozní budova na pozemku PK parcela v katastrálním území P.“. V podmínkách umístění a provedení stavby se kromě vlastní budovy hovoří pouze o nové vrtané studně, jímce na vyvážení umístěné severně od budovy a o povinnosti vysázet živý plot podél hranice s parcelami na západní straně pozemku. Ani odůvodnění rozhodnutí žádný plot na severní nebo východní straně pozemků žalobce nezmiňuje. Obdobně o plotu zcela mlčí i technická zpráva. Jedinou zmínku o oplocení lze skutečně nalézt pouze na výkresu situace č. 3, který u čáry znázorňující východní hranici pozemků žalobce, nijak se grafickým vyjádřením nelišící od ostatních čar zachycujících hranice dalších parcel, připojuje číslici 9 odkazující na legendu, v níž je bod bodem 9 uveden text „oplocení“. Výkres je opatřen ověřovacím razítkem stavebního úřadu s textem „Schváleno za podmínek uvedených ve výměru MěÚ v Týnci nad Sázavou, odboru výstavby dne 17. 7. 2008, č. j. Výst 1773/2007/Ji.

Soud po zjištění že žaloba je včasná a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že podaná žaloba je nedůvodná. Žalobce uplatnil jediný žalobní bod, a to že sporné oplocení bylo povoleno již rozhodnutím ze dne 17. 7. 2008, tj. že se nejedná o černou stavbu a postup stavebního úřadu, který jej nařídil odstranit, je šikanou žalobce.

Soud se proto zabýval obsahem rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008, avšak musel konstatovat, že z tohoto rozhodnutí nelze dovodit, že by jím byla stavba oplocení povolena. Pokud by jím bylo oplocení povoleno, muselo by to být zachyceno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, ideálně ve vlastním označení umísťované a povolované stavby, nebo alespoň prostřednictvím jednotlivých podmínek, jež tvoří také nedílnou část výroku rozhodnutí (tak tomu bylo v případě umístění jímky, popř. vrtané studny). Rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008 se však o oplocení žádným způsobem nikterak nezmiňuje (vyjma živého plotu, jenž však nemá být umístěn přímo na hranici pozemků a navíc se týká hranice západní), což nepochybně signalizuje, že k umístění a povolení oplocení v roce 2008 nedošlo. Pokud je oplocení zachyceno na technickém výkresu situace stavby prostřednictvím odkazu na bod č. 9 legendy výkresu, nelze jen z tohoto zachycení oplocení dovozovat, že by jeho umístění stavební úřad povolil. To ostatně plyne i z textu schvalovací doložky, která v tomto směru odkazuje text rozhodnutí ze dne 17. 7. 2008 (označuje jej jako „výměr“ a uvádí jeho č. j.), tj. všechny ve výkresu zachycené stavby rozhodně předmětem povolení nejsou. Pokud by soud přijal argumentaci žalobce, musel by na základě téhož výkresu uzavřít, že rozhodnutím ze dne 17. 7. 2008 byly povoleny také stavba drůbežárny na pozemku p. č. (bod č. 6 legendy téhož výkresu) nebo sousedovy haly na pozemku p. č. (bod č. 5 legendy). Takový závěr by však byl zcela absurdní. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutím ze dne 17. 7. 2008 k umístění oplocení nedošlo. Za daných okolností proto žalobce před jeho výstavbou byl povinen získat k tomu potřebný územní souhlas, a pokud na vydání územního souhlasu, resp. na výsledek územního řízení nevyčkal, vytvořil tzv. černou stavbu, kterou stavební úřad poté, co žalobce cíleně nevyužil možnost dosáhnout jejího dodatečného povolení, zcela správně nařídil odstranit. Napadenému rozhodnutí z tohoto hlediska nelze nic vytknout.

Současně je třeba přitakat i argumentaci žalovaného ve vyjádření k podané žalobě, neboť je skutečně pravdou, že větu druhou § 4 odst. 1 stavebního zákona, podle níž, pokud je spolu se stavbou hlavní předmětem žádosti nebo ohlášení soubor staveb, stavební úřad všechny stavby projedná v režimu stavby hlavní, doplnila do stavebního zákona až novela provedená zákonem č. 191/2008 Sb., která nabyla účinnosti teprve dnem 3. 6. 2008 a podle

svého čl. II se vztahovala teprve na řízení zahájená po tomto datu. Proto ani právní úprava, pokud stavební úřad nepostupoval nezákonně, neumožňovala, aby rozhodnutím ze dne 17. 7. 2008 povolil současně i sporné oplocení pozemků. Otázka, zda novelizace byla ve prospěch či v neprospěch stavebníků, zde není významná, aplikaci novely jednoznačným způsobem vyřešilo její přechodné ustanovení v čl. II, a to tak, že se na dané řízení ve věci umístění a povolení provozní budovy nevztahovala.

S ohledem na shora učiněné závěry proto soud musí konstatovat, že žaloba je nedůvodná a je na místě ji proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. srpna 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Léblová